

ning, som hun opnaaer ved Egtteskab, og som der af Hensyn til hende kunde synes at være Opfordring til saavidt muligt at fremkalde ved at tilstaae den Skyldige Straffrihed, naar han ægter hende, netop vil forstyrres ved Mandens Straf. Men herimod kan de els gjøres den Indvending, at det er unaturligt og uforeneligt med Retfærdighedens Fordringer, at Strafansvaret for nogle, af de groveste Forbrydelser skal kunne bortfalde ved en Eftergivelse fra private Personers Side, og de els erindres, at det, naar hensees til Egtteskabets sædelige Betydning, og til, at det er en Betingelse for sammes Lykke, at det hviler paa en Grundvold af gjensidig Kjærlighed og Agtelse, turde være saare tvivlsomt, om det er rigtigt paa en Maade at fremtvinge et Egtteskab under de forudsatte Omstændigheder. Ligesom en saadan Bestemmelse vel endog i enkelte Tilfælde, navnlig i de i § 168 omhandlede, kunde tænkes at foranledige, at Gjerningsmanden gaaer videre end fra først af paatænt, for at naae til Egtteskab og derved undgaae Straf, saaledes vilde den Omstændighed, at det afgang af Familien eller Fruentimmeret selv, om Forbryderen skulde komme til at lide en betydelig Straf eller ikke, lettelig kunne medføre et meget stærkt Tryk af forskjellig Slags paa de Bedkommende, og derved maaskee ofte fremtvinge et Samthkke til Egtteskab, som man under andre Omstændigheder paa ingen Maade vilde have givet. I det virkelige Liv vil det derhos, naar ikke meget graverende eller Opfigt vækkende Omstændigheder have været forbundne med en Voldtægtsforbrydelse, neppe let see, at der skulde blive anlagt Sag, naar de Bedkommende ønske den neddykket og foretrække at indgaae Egtteskab, og i ethvert Fald vil under særdeles Omstændigheder Straffens Eftergivelse kunne indtræde ad Benaadningsveien. At der ikke i Straffeloven kan blive Tale om det krænkede Fruentimmers Ret til at vinde Egtteskab med Voldsmanden, jfr. D. L. s. 6—13—16, er en Selvfølge; iøvrigt vil vistnok en saadan Ret, forsaavidt den hjemledes ved den nævnte Lovartikel, bortfalde, naar denne i det Hele hæves.

De Forbrydelser, som ere Gjenstand for Udkastets Bestemmelser i §§ 170—172, have

vel det kvalificerende Moment tilfælles, at umodne eller umyndige Personers Svaghed misbruges til Tilfredsstillelse af den sandfælige Lust, men iøvrigt er der en væsentlig Forskjellighed imellem dem. Om nogen egentlig Forførelse af de i § 170 omtalte Pigebørn under 12 Aar, hos hvilken den sædelige Bevidsthed overhovedet ikke kan antages, endnu at være udviklet, kan der ikke ret vel være Tale, men det Skammelige i at bedrive Utugt med deslige Børn ligger navnlig paa den ene Side i den Fare, deraf kan fremgaae for BARNETS hele Væsen, saavel i fysisk Henseende som med Hensyn til Undergravelsen og Forstyrrelsen af den kvindelige Blufærdighed, og paa den anden Side i den Fæstthed og Uteerlighed, der viser sig i en saa unaturlig Tilfredsstillelse af de sandfælige Drifter. Straffen for dette Forhold synes med Hensyn hertil ikke at burde sættes under Strafarbejde, jfr. og den følgende § 174, og man har meent, at det vilde være rigtigt at bestemme Maximum til 8 Aar, i hvilken Henseende erindres, at Straffebestemmelsen jo omfatter ikke blot oftere gjentagen Forbrydelse af samme Slags, men ogsaa det Tilfælde, at Forbrydelsen er begaaet med et større Antal forskjellige Pigebørn, maaskee paa den meest opvørende Maade. Ved Tilspøinngen af den Sætning: „for saavidt Gjerningen ikke medfører højere Straf“, sigtes til, at den tillige, efter Omstændighederne kan fremtræde som Voldtægt eller Blodskam. — Derimod fremtræder væsentlig Forførelsesmomentet i Udkastets § 171, hvis Forudsætning derfor deels er, at den sædelige Bevidsthed ialtfald er begyndt at udvikles hos Pigebarnet, om den end ikke er modnet hos hende, og deels at hun ikke allerede er sædelig fordærvet, hvilket antydes ved Udtrykket forfører. Ved at sætte Aldersgrænsen opad til det 16de Aar har man haat for Die, at Pigen i Reglen først med denne Alder kan antages at være nogenlunde legemlig udviklet og at have naaet den aandelige Modenhed, der kræves, for at hun ret kan forstaae og vide at værge sin kvindelige Ære; i Mangelen af denne Modenhed er det netop, at det Forbryderiske ved at forføre et Pigebarn i den nævnte Alder fra det 12te indtil det 16de Aar ligger. Derhos har ved Valget af den